

Ik ruimde de kamer op – ik moest toch iets doen. De man lag met één oog open te kijken.

‘Leegte maakt zowel de kamer als de dingen die erin blijven staan mooier,’ zei ik.

Hij antwoordde niet. Zwijgen is toestemmen. Hij lag op zijn zij te kijken terwijl ik zijn kamer leeghaalde.

‘Alleen een bed voor u, om in te sterven, en een chaise longue voor mij, om in te lezen en muziek te beluisteren.’

Voorts: een gouden Boeddhabeeld op een sokkel, door de man op een reis naar Kyoto gekocht. En – tijdens diezelfde reis gekocht – een laag, gelakt tafeltje met een prachtig, bijbehorend, laag, vierkant, zwart schoteltje.

‘Past perfect,’ zei ik, ‘voor een bonsaiboompje.’

Hij knikte door zijn oogleden twee keer open en dicht te laten gaan.

Terwijl hij sliep, legde ik mijn collectie scharen, haakjes en tangen op het tafelblad. Ik hield ervan te kijken hoe het zonlicht het matte metaal streelde.

Het eerste wat de man zei toen hij wakker werd: 'Ben ik al dood?'

Ik legde twee vingers op zijn halsslagader om te voelen of zijn hart nog klopte (later zou ik een kaars voor zijn mond houden om te zien of hij nog ademde, of mijn oor tegen zijn borstkas leggen, waardoor mijn haren over zijn borst waaierden).

'Nee, u leeft nog een beetje,' zei ik, en sloot mijn ogen omdat ik wist wat zou komen.

De man zuchtte.

Ik hield mijn ogen een paar seconden toe, waarna ik verder las of verder naar muziek luisterde (viool voor de middag, cello na de middag, stemmen 's avonds).

Soms vroeg de man: 'Wilt u alstublieft, als het niet te veel gevraagd is, het Boeddhabeeld op mijn borst zetten. Alstublieft.'

Ik moest al mijn spieren aanspreken om het beeld van de sokkel te heffen en naar het bed te brengen en het heel voorzichtig, als was het van kristal, op het borstbeen van de man te laten zakken. Precies waar de ribben samenkwamen, zodat hij wel in ademnood kwam, maar geen pijn leed. Het leek een verschrikkelijk ongeval – man sterft door vallend beeld. Het goud legde een gloed over zijn gezicht, alsof hij in de ondergaande zon lag. Ik moest mijn oor tegen zijn mond houden om hem te horen zeggen: 'Dank u.'

'Had u nog iets anders gewenst?'

Hij schudde nauwelijks merkbaar zijn hoofd.

Zijn ademhaling werd dun als van een baby.

Na een uur droeg ik het beeld weer naar zijn sokkel.

Soms zette ik de muziek af en vroeg ik: 'Zucht u nog één keer?'

De man reageerde niet.

'Zucht u alstublieft nog één keer, alsof het uw laatste is.'

